

“Ο,τι ἔλεγεν ἦτο τόσον ἀληθές, τόσον φυσικόν! Κάποτε ὠμιλοῦσε διὰ τὰς οἰκίας ὅπου ἐπῆγαινε, διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν μαθητῶν της· ἐφεύρισκε τῷ ὄντι πράγματα ἀνύπαρκτα. Καὶ ἐνῶ ἦτο τόσον ἡρεμος, ἐνόμιζε τὴν ζωὴν της ὡς μυθιστόρημα. Αἱ χίμαιραι αὗται ἐτάρασσον τὴν εὐτυχίαν μου. καὶ ἀφ’ ἐνὸς μὲν ἐζήτουν νὰ ἀπομονώσω τὸν κόσμον καὶ νὰ ζήσω μόνος με αὐτήν, ἀλλ’ ἐκείνη ἐνδοχολεῖτο διὰ πράγματα ὅλως διόλου ἀδιάφορα. Ἐσυγχώρουν ὅμως εἰς μίαν γυναῖκα, τόσον νέαν καὶ τόσον δυστυχῆ, τὰ παράδοξα ταῦτα, εἰς μίαν γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ἦτον μυθιστόρημα ὡς ἐδῶ, μυθιστόρημα θαυδερόν, χωρὶς νὰ φαίνεται πού ἡ λύσις.

Μία μόνη φορά τὴν ὑπωπτεύθην, ἡ μᾶλλον προησθάνθην κάτι τι κακόν. Ἐνα βράδυ, μία κυριακή, δὲν ἤλθε νὰ κοιμηθῇ ἐν τῷ σπίτι. Ἀπελπίσθην· τί νὰ κάμω; Νὰ τρέξω εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν; Ἰσως θα τὴν ἐνοχοποιούν. Ἐν τούτοις μετὰ φρικτῶν νύκτα, ἐνῶ ἀπεθάρσισα νὰ τὴν ζητήσω, τὴν βλέπω καὶ ἐρχεται, ὡχρὰ ταραγμένη. Ἡ ἀδελφὴ της ἦτον ἀρρωστὴ· ἔμεινε γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῇ. Ἐπίστευσα εἰς ὅσα ἔλεγε χωρὶς νὰ ὑποπτεύσω. Ἠργήσε ἄλγιστον, ὁ ὑπάλληλος ἦτον ὀλίγο χωριάτης, τὸ τραῖνον ἔφυγε...

Δύο ἢ τρεῖς φορές τὴν ἰδίαν ἐβδομάδα ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν. Ἐπειτα, ἀφ’ οὗ ἀνελαβε ἡ ἀδελφὴ της, ἐπανέλαβε τὸν ἥσυχον καὶ κανονικὸν βίον. Δυστυχῶς ὕστερα ἀπὸ ἄλγιστον καιρὸ ἡ σθένυνεν αὐτὴ. Μία ἡμέρα ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ μάθημά της, τρέμουσα, βρεγμένη, με πυρετόν. “Ὅλο αὐτὸ ἐξέσπασε εἰς τὸ σπῆθος καί, καθὼς μοῦ εἶπε ὁ ἰατρός, ἡ ἀσθένεια ἦτον ἀθεράπευτος. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν ἐσυλλογίζομην παρὰ πῶς νὰ κάμω τὸ τέλος της γλυκύτερον. Ἦμην πολὺ λυπημένος, ἦμην τρελλὸς ἀπὸ τὸν καῦμό μου. Καὶ ἠθέλησα νὰ τὴν ἐπαναφέρω εἰς τὴν οἰκογενεὶάν της καί, χωρὶς νὰ τῆς εἶπω τίποτε, ἔγραψα πρῶτα εἰς τὴν ἀδελφὴν της εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν καὶ ἔτρεξε ὁ ἴδιος εἰς τὸν ἀρχιεραδίδιον, τὸν θεῖον της. Τί ὥρα ἦτον δὲν ἡξεύρω! Αἱ μεγάλα καταστροφὰ ἀναποδογυρίζουν ἕως τὸ βάθος τὸν ἀνθρώπον... Νομίζω ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ γευματίσῃ ὁ ἀρχιεραδίδιος. Ἦλθεν ἐκπληκτος πρὸς ἐμέ, καὶ με ἐδέχθη, εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

— “Αἰ! κύριε, τοῦ εἶπον, εἶνε στιγμὰ κατὰ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ σιωπήσουν ὅλα τὰ μύση.

Ἡ σεβασμία κεφαλὴ του ἐστράφη πρὸς ἐμὲ περισσότερον ἐκπληκτος ἀκόμη.

Ἐπανέλαβα.

— Ἡ ἀνεψιά σας πεθαίνει!

— Ἡ ἀνεψιά μου!... ἡπατήθητε, κύριε, δὲν ἔχω ἀνεψιάν!

— “ὦ! ὅς παρακαλῶ, κύριε, ἀπομονώσατε τὰς γελοίας αὐτὰς οἰκογενειακὰς δυσχερεΐδας. Σὰς ὀμιλῶ διὰ τὴν κυρίαν Δελός, τὴν σύζυγον τοῦ πλοιάρχου...

— Δὲν τὴν γνωρίζω τὴν κυρίαν Δελός... Θὰ ἐσυγχύσατε τὰ πράγματα, τέκνον μου, σὰς βεβαίω.

Καὶ ἡσυχως με ὤθει πρὸς τὴν θύραν,

ἐκλαμβάνων με ἰσως διὰ τρελλόν. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ, θὰ εἶχον πολὺ περιεργον ὕψος. “Ὅ,τι ἐμάνθανα ἦτο τόσον ἀπροσδόκητον τόσον ἀπίθανον... Ἐψεύδετο λοιπόν; διατί;... Ἐξαφνα μοῦ ἤλθε μία ιδέα! ἐπῆγα εἰς τὸ σπῆτι μίᾳς μαθητῆς της, περὶ τῆς ὁποίας μοῦ ὠμίλει πάντοτε τὴν κορὴν ἐνὸς τραπεζίτου πολὺ γνωστοῦ.

Ἐρωτῶ τὸν ὑπηρέτην: ἡ κυρία Δελός; — Δὲν εἶνε ἐδῶ.

— Ναί, τὸ ξεύρω... Ἀλλὰ δίδει μαθήματα εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ κυρίου σου;

— Δὲν ἔχωμε κορίτσια καὶ οὔτε πιάνο. Τί θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε;

Καὶ μοῦ ἐκλείσε τὴ θύρα κατὰ πρόσωπον!

Δὲν εἶχα ἀνάγκην νὰ ὑπάγω καὶ εἰς ἄλλο μέρος. Ἦμην βεβαιότατος ὅτι τὰ ἴδια θὰ μοῦ ἀπῆντων, ὅτι ἐπίσης θὰ εὗρισκα ἀπογοήτευσιν. “Ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπῆτι, μοῦ ἔδωσαν τὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Γερμανόν. “Ἠξευρα τί θὰ ἔγραφε· ὁ ἀρχιεπίσκοπος δὲν ἐγνώριζε τὴν κυρίαν Δελός. Ἐπειτα, οὔτε νυμφευμένος ἦτον καὶ οὔτε εἶχε παιδιὰ.

Λοιπόν, μὰ λοιπόν, ἐπὶ πέντε χρόνια ὅ,τι μοῦ ἔλεγε ἦτον ψέμματα! Ἡ ζήλια με κατέτρωγε, ἐπῆγαινε ἐρχομένη ὅταν δεμονισμένος εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου αὐτὴ ἐξέπνεε. Καὶ ὅλαι αἱ ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐστριφογυρίζαν μέσα εἰς τὸν νοῦν μου, ἔπιδαν μαγευμένοι ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι της.

— Τί ἐπῆγαινε νὰ κάμης τῆς κυριακῆς εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν;... Ποῦ ἐπερνοῦδες τῆς ἡμέρας σου;... Ποῦ ἐκοιμῶσουν τὴν νύκτα;... Ἐλα, ἀπάντησε...

Καὶ ἔγερνα ἐπάνω της, ζητῶν εἰς τὸ βάθος τῶν ὠραίων καὶ ὑπερῆφάνων ἐκείνων ὀφθαλμῶν, τὰς ἀπαντήσεις, τὰς ὁποίας ἐπερίμενα με ἀγωνίαν...

Ἐμεινεν ἄφωνος, ἀναίσθητος.

Ἡ λύσσα με ἐπῆρε πάλιν.

— “Δὲν ἐδίδες λοιπόν μαθήματα; παντοῦ ἐπῆγα... κανεὶς δὲν σὲ ξέρει... Καὶ ἡ δαντέλλαίς καὶ τὰ χρήματα καὶ τὰ κοσμήματα;... Μοῦ ἔρριξε μὴ ματιὰ ἀγρίας θάψης καὶ αὐτὸ ἦτον ὅλο ὅλο... Ἀληθεῖα ἐπρεπε νὰ τὴν λυπηθῶ, νὰ τὴν ἀφήσω νὰ πεθάνῃ ἡσυχᾶ. Ἀλλὰ τὴν ἀγαποῦσα πολὺ καὶ ἡ ζήλια ἦτον πειθὺν ἀπὸ τὸν οἶκτον. Ἐξηκαλούθησα.

— Με ἡπάτας λοιπόν πέντε χρόνια... Ἐψεύδετο κάθε ἡμέραν, κάθε ὥραν. Ἐγνώριζες ὅλην τὴν ζωὴν μου, καὶ ἐγὼ δὲν ἡξευρα τίποτε ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σου. Τίποτε. Τίποτε, οὔτε τὸ ὄνομά σου· γιατί δὲν εἶνε ἰδικό σου, ναί, δὲν εἶνε ἰδικό σου τὸ ὄνομα ποῦ ἔχεις... “ὦ! ψεύτρα, ψεύτρα! Ἀκούς νὰ πεθάνῃ καὶ νὰ μὴν ἡξεύρω τί ὄνομα νὰ τῆς πῶ! Πές, λοιπόν, ποῖα εἶσαι; Πές μου λοιπόν! Μίλησε μὴ λέξῃ!

Κρῖμα! ἀντὶ νὰ μοῦ ἀποκριθῇ, ἔστρεψε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸν τοῖχον ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μήπως τὸ τελευταῖον της βλεμματό μου ἔλεγε τὸ μυστικόν της... Καὶ... ἀπέθανεν ἡ πτωχή.

Ἀπέθανε κρυπτομένη, ψεύτρα ἕως τὴν τελευταίαν της στιγμὴν.

(Κατὰ τὸν Alphonse Daudet)

ΦΑΚ.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτε ἐν βαθείᾳ νυκτὶ ἡγρύπνουν, κύπτων πρὸ τῆς μικρᾶς τραπέζης μου καὶ γράφων. Εἰς τὰς ἀτάκτως καταλείμμενας αὐτὰς σελίδας ἐπανερχομαι ἐνίοτε, καὶ τότε ἀναπαρίσταται ἡ γλυκεῖα ἀφαιρέσις, διὰ τῆς ὁποίας μετεφερόμην εἰς κόσμους ὀνειρῶν καὶ ἀπειρου ἀπολαύσεως. Τώρα, συνδέεται ἡ ζωὴ μου με ἐν ὄνομα. Καὶ εἰς τὸ ὄνομα αὐτὸ μόνον, ἀνευρίσκω ὅλα τὰ θέλητρα τῶν θεῶν ἐκείνων στιγμῶν. Τώρα, τανύει τὰς πτέρυγας ἡ φαντασία καὶ ποθεῖ τὴν ἀνατολὴν μακροῦ καὶ ἀνεσπέρου ὀρίζοντος, τὸν ὁποῖον πληροὶ ἡ φήμη, καὶ εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τοῦ ὁποίου διακρίνω τὴν κόλακα τῆς καρδίας δόξαν. Ἀ, ἡ καρδία ποθεῖ, ποθεῖ πάντοτε. Ὡσεὶ ἡ ἐκ τῆς ἐρωτος εὐτυχία, ἡ τόσον ἀπειρος καὶ μελιχρὰ, ἐπιβάλλει εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἀνθρώπου νέαν τροφήν, νέον πάθος, ὅπερ ἀδυνατεῖ νὰ ἀποβάλῃ καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιζητῇ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐρωτος. Ἀλλ’ ἐπιζητῇ δι’ αὐτοῦ πάλιν. Δὲν ὑπνώττει ἐντὸς τῶν ἐρρῶθμων στροφῶν τοῦ ποιητοῦ ἡ ἄλλοτε ἐρασμία αὐτοῦ ὑπαρξίς, ἡ ἀπῆλκτος μυρίων τοῦ αἰσθημάτων; Δὲν ἀνευρίσκει εἰς αὐτὰς ἀτελεῦτητα θέλητρα; Δὲν φεύγει πρὸς στιγμὴν αὐτὰς, ὅπως ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν, εὐδαίμων σχεδόν, ἀπομονῶν, ἀναζων ἐν τῇ ἀνελαίξει ὅλην ἐκείνην τῶν σθεσθέντων ποθῶν καὶ τῆς ἐπιζητουμένης ἡδονῆς, ἐν τῷ ἀορίστῳ καὶ ἀγνώστῳ τοῦ βίου μέλλοντι;

Θέλω ἡ αὐρα τῆς δόξης, ἥτις θα ἐδρόσιζε τὴν ζωὴν μου, νὰ φθάνῃ μέχρις αὐτῆς τῆς Δωρας καὶ συγκινῆται καὶ αὐτὴ ὡς θα συνεκινούμην καὶ ἐγὼ. Τί ἄλλο εὐαρεστότερον τῆς διυνεκοῦς συγκινήσεως, τῶν αἰωνίων παλμῶν;

Φαντάσθητι μίαν ἐσπέραν. Τὸ πλῆθος ἀναμένον, ἀθρόον παντοῦ, εἰς τὰ ἐδῶλια, ἐντὸς τῶν θεωρείων, ἀνα τὸ ὑπερῶν. Χίλιοι λαμπτήρες, ἐκχέοντες ζωρὰν τὴν λάμπριν τῶν, τείνουσιν ὥσει νὰ λαμπρύνωσιν ἐπὶ μᾶλλον τὴν νύκτα ἐκείνην. Ἐπὶ τῶν προσώπων πάντων ἀναγινώσκονται χίλια συναισθηματα, τῶν ὁποίων εἰς μόνος, κεκρυμμένος ἐκεῖ, παρακολουθεῖ πᾶσαν μεταβολὴν, ἀγωνίαν, με καρδίαν παλλουσαν ἰσχυρῶς. Ὅλην τοῦ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὑπαρξίς συγκεντρύνονται, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐκεῖ. Δὲν ὑπάρχει τότε τίποτε ἄλλο οἱ αὐτοὺς ἐν τῷ κοσμῷ. Ὅλον ἐκεῖνο τὸ χρονικὸν διάστημα ὅσο ἡ τριῶν ὥρων, ζῇ ἐν ἀδιακόπῳ μέθῃ, ἐν συνεχεῖ πυρετῷ. Φοβεῖται... Νομίζει ὅτι ἡ καρδία του ἐκφεύγει τοῦ στήθους... Θέλει ἐνίοτε νὰ φύγῃ μακρὰν καὶ μὴ παραστῇ εἰς τὸ τέλος. Νὰ ἀκούσῃ ἔπειτα παρ’ ἄλλων, ὅ,τι θὰ ἤκουεν ἐκεῖ μάρτυς αὐτόπτης, διότι νομίζει ὅτι δὲν θὰ ἀνθέξῃ εἰς τόσον χάράν, εἰς τὴν ἀποτυχίαν. Τόσων ὀφθαλμῶν ἡ λάμπρις ἐπ’ αὐτοῦ θὰ τὸν κατέκαie καὶ θὰ τοῦ ἀφήρῃ τὴν ὀλίγην ἀκόμη καὶ εὐθραυστον ζωὴν του.

Καὶ βραδεῖα, μοιραῖως, καὶ ἐκεῖ ἀκόμη, καταφθάνει ἡ συνήθης αὐτοῦ μελαγχολία. Διὰ τὴν νὰ ἐπιζητήσῃ τὸν θόρυβον ὅλον

αὐτόν, τὴν συμμετοχὴν τῶσαν ἀνθρώπων, τοσοῦτων ξένων, εἰς τὴν ἰδικήν του χάραν, εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ψυχῆς του; Δὲν τῷ ἥρκει αὕτη μόνη; Πρὸς τί ὅλα ταῦτα; Τὸ πολὺ, θὰ γίνῃ λόγος τὴν ἐσπεραν ἐκείνην καὶ τὴν ἐπαύριον. Ἐπειτα, ἡ λήθη ἴσως, πλέον τίποτε... Ἡ μέθη ἐκείνη θὰ παρέλθῃ. Κάλλιον νὰ ἀνέμενεν ἀκόμῃ... Δὲν κρύπτει ἡ προσδοκία τὸ γλυκύτερον θέλητρον ἐν τῷ κόσμῳ; Τῶσαν νυκτῶν ἐργασία νὰ διέλθῃ τοσοῦτον ταχεῖα! Καὶ ἐν τῷ ἀορίστῳ τούτῳ αἰσθηματι, ἐν τῇ γενικῇ σιγῇ, λαμβάνει ἀνεπαίσθητως μέρος εἰς τὴν ἀνελίσσομένην πρὸ τῶν ὀμμάτων του σκηνὴν καὶ ἀφαιρεῖται καὶ μετέχει τῆς προσοχῆς πάντων καὶ ἀναστῇ ἐν ὅλῃ τῇ ζωῇ, ἣν ἐχάρισεν εἰς τὸ ἔργον του, κλέπτων τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως, τοῦ περιπάτου, τοῦ ὕπνου, τῶν διασκεδάσεων.

Ἀλλ' αἰσθάνεται τι ὥσεί κρυφίαν χάραν. Τοῦλάχιστον, οὕτω ἐξηγεῖ τὸ κατέχον αὐτὸν αἶσθημα. Ἡ χαρά, σπαγία εἰς τὴν ζωὴν του, τῷ προὔξενον πάντοτε τὴν σύγχυσιν, ἣν αἰσθάνεται τώρα, τὴν ἀτονίαν, ἥτις ἥρχεται νὰ τὸν καταλαμβάνῃ. Κατέχεται ὥσεί ὑπὸ πυρετοῦ. Ἐπειτα, κατὰ μικρόν, λησμονεῖ τὰ περὶ

αὐτὸν καὶ ἐπανέρχεται ἀκουσίως, ὥσεί δι' ἀγνώστου ἰσχυρᾶς ἐλξεως, εἰς τὰς ὥρας ἐκείνας τὰς εὐχαρίστους, καθ' ἃς ἔγραφε τὸ δράμα, τὸ ἀνελίσσόμενον ἐκεῖ, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐν πραγματικῇ ζωῇ. Ἀναπολεῖ τὸν χρόνον ὅλον, καθ' ὃν καταλείπων τὰ πάντα ἔζη μόνον ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ πάθους καὶ τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ἡγάπα ὡς ἀγαπᾷ ἡ μήτηρ τὸ τέκνον, ὡς φέρεῖ ἀπλήστως τὸ νήπιον τὰς μικύλας του χεῖρας ἐπὶ τῶν κόλπων τῆς γαλουχούσης αὐτὸ μητρός. Ἐνθυμεῖται ὅτι ἐνίοτε κατελίμπανεν ὅλα ἐπὶ τινος ἡμέρας, κεκλεισμένα ἐν τῇ συρτοθήκῃ τοῦ γραφείου του. Καὶ ὅτε ἐπανελάμβανε τὴν ἐργασίαν, ὁμοίαζε χειμάρρῳ, τοῦ ὁποίου ἐμποδίζεται ὁ ροῦς καὶ ὅστις ἀφιέμενος αἰφνης ἐλεύθερος, κατέρχεται ἀγάρρους, θορυβώδης, ὀρμητικὸς, ὥσεί ἀντλῶν ἐν τῇ βραχείᾳ ἐκείνῃ ἀναπαύλᾳ νέας δυνάμεις, νέον πάθος. Καὶ ἔμενεν οὕτω ἐπὶ ὥρας ὅλας γράφων, μόνος ἐν τῇ νυκτί, ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ τῶν προσώπων, ἅτινα ἔλαβεν ἐκ τοῦ γύρω αὐτοῦ βίου καὶ διέπλυνε διὰ τῆς φαντασίας καὶ εἰς τὰ αἰσθήματα τῶν ὁποίων ἐγανέδλεπεν, αὐτὸς μόνος τότε, ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τὸν συμπαθὲν χαρακτῆρα φίλου, τὰ εὐγενῆ καὶ

ὑψηλὰ αἰσθήματα, ἀπερ τῷ ἐνέπνευσε προσφιλεῖς αὐτῷ πρόσωπον, χαρίζων εἰς αὐτὰ ὅλην τῆς ποιήσεως αὐτοῦ τὴν δύναμιν καὶ αἰσθανόμενος μετ' αὐτῶν ἐν ἐνθουσιασμῷ, ἐν μελαγχολίᾳ. Πῶς δικαίως ἔγραφε, ὡς Vigny, τοὺς δύο ὁραίους σου στίχους: «ἡ ὥραιότερα στιγμή ἐνός ἔργου εἶναι ἡ στιγμή, καθ' ἣν τὸ γράφωμεν.» Ὅ, τι ζητεῖ ὁ ἄλλος ἐν τῷ θορυβῶδει βίῳ μὲ τὰς προσπονήτους σκηνάς του, τὴν ἀπὸ τῆς φαντασίας, τὴν ἀνοστον ἐκείνην ἐξέλιξιν τοῦ χρόνου, δὲν εὐρίσκει ὁ ποιητὴς ἐν τῇ πλάσει τῶν προσώπων τοῦ δράματος τοῦ ὑψηλότερου, εὐγενέος, κινουῦν τὸν ἔλεον καὶ τὸ δάκρυ, παλαῖον πρὸς τὸ ἀμελίκτον τῆς εἰμαρμένης; Εὐτυχῆς, ἐὰν ἐπέτυχῃ νὰ δόσῃ εἰς τὴν εἰκόνα του τὸν χρωματισμόν, ὃν ὠνευρεῖται ἐν τῇ συλλήψει τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ὁραίου, τῆς θείας ταύτης δυάδος, ἥτις ὁδηγεῖ τὴν φαντασίαν τοῦ καλλιτέχνου καὶ τῷ χαρίζει τὰς εὐτυχεστέρας καὶ θεακτικωτέρας στιγμὰς τῆς ζωῆς του καὶ πάλιν τὴν πικροτέραν αὐτῆς εποχὴν.

Πικροτέραν... Διότι μετ' αὐτὰς τὸ πᾶν εἶνε μικρόν, ἀνοστον, πεπερασμένον.

ΚΙΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΑΙ

Ἀκολουθῶν τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἐσκίαζον αἱ πασσαλέαι καὶ ἔφραττον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ οἱ κλάδοι τῶν κυνορρόδων, ὁ νέος ἔφθασεν εἰς τὸ τρίστρατον.

Εἰς τὴν γωνίαν ἐκάστης τῶν τριῶν ὁδῶν ἴστατο μία κόρη.

Ἡ πρώτη ἦτο ξανθὴ, ἡ δευτέρα μελαχροινὴ καὶ ἡ τρίτη πυρόχρους.

Ἡ ξανθὴ εἶχε γαλανοὺς ὀφθαλμούς, ἡ μελαχροινὴ πρασινωποὺς καὶ ἡ πυρόχρους εἶχεν ὀφθαλμούς μαύρους.

Ἡ πρώτη ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τῆς ὀλίγα ἰα' ἡ δευτέρα ἔφερεν εἰς τὸ περιστήθιον τῆς δέσμην γαρυφάλλων ἡ τρίτη εἶχεν εἰς τοὺς ὁδόντας τῆς ῥόδον κόκκινον ὡς τὸ αἷμα.

Ἡ πρώτη ἦτο λιγερὴ, τὸ κυματίζον σῶμα τῆς πλήρες παρθενικῆς χάριτος, τὸ βλέμμα ἀθῶον τὸ μέτωπον ἀγνόν καὶ ἐπὶ τοῦ δερματός τῆς διαφανὸς ἡπλοῦτο τὸ λεπτότατον χρῶμα τῆς αἰδοῦς.

Ἡ δευτέρα ἦτο ὑψηλὴ· τὸ εὐθὺ ἀναστημα τῆς πλήρες αἰθρίας χάριτος, τὸ βλέμμα καλόν, τὸ μέτωπον ὑπερήφανον καὶ ἐπὶ τοῦ βελυδίνου δερματός τῆς ἡπλοῦτο ἡ φαιδρὰ ἀντανάκλασις τῆς ἡδονῆς.

Ἡ τρίτη ἦτο μικρόσωμος· τὸ κομψὸν σῶμα τῆς πλήρες προκλητικῆς χάριτος, τὸ βλέμμα σπινθηροδολόν, τὸ μέτωπον προκαλοῦν σύγχυσιν πνεύματος καὶ τὸ δέγμα τῆς στίλβον ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς φιλαρεσκειας.

Καὶ εἶπεν ἡ πρώτη κόρη εἰς τὸν νέον.
— Εἶμαι ἡ μνηστὴ σου.

Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις σὲ περιμένει, φοβισμένη, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ δειλὴ τῆς καρδίας ἡνοίχθη εἰς ἀγνώστους πτῆσεις. Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις σκιρτᾷ σκεπτομένη σὲ τὸν κραταῖον νικητὴν τῆς. Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις θὰ σὲ περιστοιχίσῃ ἀκαταπαύστως διὰ τῆς στοργῆς τῆς, σέ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε τὴν ψυχὴν τῆς ὁλόκληρον. Εἶμαι ἡ πιστὴ σύντροφος, ἥτις θ' ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα σου ὑπὸ τὴν στέγην σου, ὡς ἐχέγγυον τῆς ἀδιαρρήκτου ἐνώσεώς μας.

Εἶμαι ἡ μνηστὴ σου, νέε. Θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε.

Ἡ δευτέρα κόρη εἶπεν εἰς τὸν νέον:
— Εἶμαι ἡ ἐρωμένη σου.

Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις σὲ περιμένει, περιεργός, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ τολμηρὰ καρδία τῆς ἡνοίχθη εἰς ἀγνώστους πτῆσεις. Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις συνταράσσεται σκεπτομένη σε, καὶ ἥτις θὰ παραδοθῇ εὐθύμως εἰς σὲ τὸν φαιδρὸν νικητὴν τῆς. Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις θὰ σὲ περιστοιχίσῃ μίαν στιγμήν μὲ τὴν στοργὴν τῆς, σέ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ἐν μέρος τῆς καρδίας τῆς. Εἶμαι ἡ εἰλικρινὴς σύντροφος, ἥτις θὰ συμμεριθῇ τὰς ἡδονάς σου, ἐφ' ὅσον θὰ διαρκέσῃ ἡ παροδικὴ μας ἐνωσις.

Εἶμαι ἡ ἐρωμένη σου, νέε. Θὰ σὲ ἀγαπῶ ἐπὶ τινὰ καιρόν.

Καὶ ἡ τρίτη κόρη εἶπεν εἰς τὸν νέον:
— Δὲν εἶμαι οὔτε μνηστὴ σου, οὔτε ἐρωμένη σου.

Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις οὐδέποτε σ' ἐπερίμενε, διότι οὐδέποτε ἡνοίχθη ἡ καρδία τῆς εἰς ἀγνώστους πτῆσεις, Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις διασκεδάζει σκεπτομένη σε, καὶ ἥτις

θὰ προσποιηθῇ ὅτι θὰ παραδοθῇ εἰς σὲ τὸν χαμερπῆ σκλάβον τῆς. Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις θὰ σὲ βαρύνῃ ἀκαταπαύστως, σέ, ὅστις δὲν θὰ συγκινήσῃς ποτὲ μίαν τῶν ἰνῶν τῆς καρδίας τῆς. Εἶμαι ἡ κακὴ καὶ φιλάρεσκος σύντροφος, ἥτις θὰ σὲ ἀπατᾷ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀξιοθρηνητοῦ ἐνώσεώς μας.

Εἶμαι ὃν ἀνεῖ ὀνόματος. Δὲν θὰ σὲ ἀγαπήσω ποτέ.

Καὶ ὁ νέος ἐκύτταξε τὰς τρεῖς κόρας, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης.

Ἡ πρώτη, ἡ μνηστὴ, ἐκάθισεν ἐφ' ἐνός λίθου καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἡ δευτέρα, ἡ ἐρωμένη, ὕψωσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους τῆς καὶ ἀνεχώρησε βραδέως.

Ἡ τρίτη, ἡ φιλάρεσκος, ἐξεργάγην εἰς ἡχηρὸν γέλωτα καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν.

Ὁ νέος ἔτρεξε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἔτρεξε κατόπιν τῆς.

(Μίμησις)

I. II.

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Αἱ μελαχροινὰι ἀπατοῦν, αἱ ξανθαὶ προδίδουν.

Εἶρε πολὺ εὐκολώτερον νὰ εἶρε εἰς καλὸς πρὸς ὅλους παρὰ πρὸς ἕνα.

Ἡ γυνὴ, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, ἦτο τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Θεοῦ. Θὰ τὴν ἔλλαττοι ἐστέρας τοῦ Σαββατοῦ καὶ θὰ ἦτι πολὺ κυναισμέρος.

Ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει τὸ δαιμόνιον, τελειώνει ἡ φιλία.